

Tekster: *Ez 37,1-14, Kol 1,9b-14, Matt 9,18-26*

Salmer

Rødding 10.30: 4, 66, 367, 68, 438, 236 v. 5, 406

Lihme 14.00: 4, 367, 66, 406

Han mærkede klumpen i maven vokse sig stor og fylde hele bughulen ud. Han mærkede halsen snøre sig sammen og munden blive tør. Han stod og så ned på hende. Hans lille pige. Bare en dag havde det taget. I morges havde hun klaget over at hun var træt. Ondt i benene. Hun var gået ud for at lege, men var kommet ind igen. Havde lagt sig. Øjnene blev matte. Så kunne hun ikke rejse sig. Da var de blevet bange. De havde sendt den ældste pige af sted. Ned til den gamle Naomi for enden af vejen. Naomi var sær. Men også klog. Naomi så ting andre ikke så. Naomi hørte ting andre ikke hørte. Og Naomi var kommet rokkende ind i stuen støttet til sin lange kæp, pustende af den hurtige vandring i middagsheden. Hun havde sat sig hos hans lille pige. Havde set hende i øjnene. Havde åbnet hendes mund, set på tungen. Set ned i halsen. Hun havde rystet opgivende på hovedet. Var begyndt at mumle mærkelige ord hen for sig med en underlig brudt stemme. Ordene blev til en sang, som hun dæmpet brummede og knurrede frem, mens hun fortsatte med at undersøge pigen. Hendes bryst. Hendes mave. Hendes ryg. Hendes skød. Hendes ben. Og til sidst armene.

Da havde hun set op med et usigeligt træt blik. "Hallas" havde hun sagt. "Hallas". Jeg kan ikke gøre noget. Det er i hele kroppen. Hun

havde peget på de punktformede små prikker på arme, ben, bryst og ryg. Det er over alt, sagde hun. Det onde er i blodet. Blodet, hendes sjæl. Hendes blod er ødelagt. Hendes sjæl er brudt. Ved Gud! Døden bor i hende. Livet flygter fra hende. Døden har taget hende. Ved Gud. Dette er hendes sidste dag. Og Naomi var rokket ud af huset. Hun ville ikke have vinen, olien og osten, de havde sat frem til hende. Nej, nej, nej havde hun sagt. Naomi har intet godt bragt. Hvem takker raven, der skriger over den døende. Naomi har bragt sorg. Jeg skal ikke have gaver. Tilgiv mig. Jeg har lukket mørket ind i dette hus.

Og så var det egentlig gået så stille. Den lille var blevet svagere og svagere med forfærdende hast. Hendes åndedræt var en sagte hvisken. Hendes puls blot en umærkelig vibreren i håndledet. Indtil hun pludselig åbnede mund og øjne. Men hendes blik var borte. Tomt stirrede hun ud i intet. Og var borte.

Klumpen pressede i maven og op mod svælget. Han havde kvalme af sorg.

Og da var det han pludselig havde tænkt: Nazaræeren! Han var kommet sejlene i går. Han havde helbredt den lamme, de havde bragt til ham nede på stranden. Og alle snakkede om ham. Om alt han havde gjort. Spedalske havde han rensset. Oppe nordpå havde uddrevet en hel hær af dæmoner af en galning, så han var blevet normal igen. Ja, de sagde, at det var hans skyld, at stormen der havde raset over søen forleden nat pludselig havde lagt sig. Nazaræeren! Han kunne hjælpe ham. Hvis nogen kunne.

Hvor hun kom frem blev der et tomrum omkring hende. "Blodheksen", hviskede de. Og trak sig tilbage. Selv hvor folkevrimlen var tættest, fik hun plads. "Blodheksen! Blodheksen! Pas på!"

Men hun var vant til det. År og dag havde det stået på. Fra hun var 12 år. Og nu var hun snart 25.

Hendes mor havde taget hende til side den morgen de første blodpletter havde vist sig på hendes leje. Hun havde fortalt om kvindens lod. Om undfangelsens mysterium. Om mændene, der kunne være voldsomme og ustyrlige, men også blide og sødmefulde. Og hun havde fortalt om ægteskabet som det hus, der bygget omkring det største og helligste af alt. Det hus måtte hun aldrig gå ud af. Aldrig. Aldrig. Aldrig. Husk det! havde moderen sagt. Og hendes øjne havde gnistret, da hun sagde det. Og moderen havde talt om festen, de ville holde om et par dage, når blodet stilnede igen og holdt op med at løbe. Festen for hendes første menstruation. Festen for at hun var blevet kvinde.

Men der blev ingen fest. Og der blev intet hus omkring det helligste af alt. For blodet holdt ikke op at løbe. Det der skulle have været hendes livs velsignelse blev hendes forbandelse. Det der skulle have åbnet hendes moderlivs port blev en stinkende voldgrav, der holdt alle ude. En grav af blod, der spærrede hende inde med sig selv og gjorde hende til en levende død. Blodheksen. For blodet blev ved at løbe. Dag og nat. År ud og år ind. Det løb uhæmmet. Selvom hun

pakkede sig med klude, fandt blodet vej forbi og igennem. Det sivede ned ad benene som en klistret strøm. det efterlod små mørke pletter i støvet, når hun stod stille. Og det ombølgede hende med en skarp lugt, hvor hun stod og gik. En lugt, der var som en alarmklokke omkring hende, der holdt alle på afstand. Og intet kunne hjælpe hende. Ingen kunne hjælpe hende. Ingen.

Men nu havde hun hørt om Nazaræeren. Han var kommet sejlene i går. En lam mand havde han helbredt på stranden. Oppe nordpå havde han drevet så mange dæmoner ud af an vanvittig, at de havde fyldt en hel flok svin. Og manden selv blev pludselig helt normal. En spedalsk havde han rensset. Og folk sagde det var ham der havde stillet stormen der havde raset over søen forleden nat, men pludselig var holdt op igen.

Og han gik der henne foran hende. Og hun kunne sagtens komme hen til ham, selvom folk pakkede sammen som sild i tønne omkring ham. Forbandelsen banede vej for hende. "Blodheksen! Blodheksen!" en hvisken bredte sig gennem folkemængden. Forfærdede veg de til side for hende. Den urene. Den forbandede. Den stinkende, bloddryppende heks! Og nu var hun lige bag ham. Og hun strakte armen ud. Hun mærkede den bløde uldkvast i sin hånd. Og hun mærkede en strøm af lys. En bølge af velvære, af glæde, af mæthed og lykke skylle gennem sig. Det var som om alt i hende fandt hvile. Åbnede sig. Lukkede sig. Åndede. Sang. Som var hele hendes krop. Hele hendes liv fyldt af jublende sang. En sang der

blev ved og ved båret af hans blide melodiske stemme: "Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig!"

Nazaræeren fulgte med den ulykkelige far. Undervejs blev de et kort øjeblik standset af en ulykkelig kvinde, som rakte ud efter ham. Jesus havde sagt et par venlige ord til hende og var gået videre. Og nu var de hjemme. Mens han havde været væk var naboerne rykket ind. Der lød jamren og klagesang ud af dør og vinduer. Et par musikere havde de også fået fat i. Men Nazaræeren Jesus gik bare ind. Og med en myndighed, ingen kunne modstå sendte han dem alle sammen ud." Hun er ikke død. hun sover", sagde han. Folk lo forarget og mistroisk. "Ikke død? Han havde ikke en gang set hende! Vel var hun død! Kold og stiv med øje der tomt og stift så ud i ingenting." Alligevel gjorde de som han sagde. Der var en styrke i ham som ingen kunne modstå. En mægtig blid og urokkelig kraft, der ryddede alle hindringer af vejen.

Og da de lidt efter stod alene foran hende. Jesus og han. Hans lille døde pige. Da strakte Nazaræeren hånden ud. Tog hende blidt og forsigtigt i den lille voksblege hånd. Løftede hende nænsomt op. Og hun levede.

Den dag trådte den evige, skabende, elskende Gud ud af sit skjul bag verden. Han var i verden i Nazaræeren Jesus. Og han viste for alverden, hvad hans uophørlige kærlighed kan udrette. Og hvad han

vil udrette. For os alle. For alle der lever. For alle der har levet og for alle der kommer til at leve. Han viste os, at for hans lysende, glødende kærlighed må alt ondt flygte og forsvinde. Selv døden må forsvinde. I håbet om Guds kærligheds sejr over alt ondt lever vi. Og i det håb dør vi. I det håb er døden overvundet. Amen.